

BERGSSTRÄCKNING, f. 2. Se föreg. Brukas helst om mindre betydande berg. — *Syn.* Se *Bergskedja*.

BERGSSYSTEM, bärrrjssystäm, n. 3. o. 5. (geogr.) En hel bergskedja med alla dess utgreningar, betraktad som ett sammanhängande helt, med afseende å vattendrag, klimatförhållanden o. d.

BERGSTING, n. 5. Session af en bergstingsrätt.

BERGSTINGSRÄTT, m. 3. Underdomstol, hvilken, bestående af en bergmästare som ordförande och bergsnämndemän som bisittare, äger att afdöma mål, hvilka röra bergverks- och bruksrörelsen.

BERGSTIONDE, m. 4. Tionde af grufvor, hyttor och bruk.

BERGSTOPP, m. 2. Öfversta delen af ett berg, då den är kullrig och intager blott helt liten vidd. — *Syn.* Bergspets.

BERGSTRAKT, m. 3. Trakt, uppfylld af berg, eller belägen på bergsträckningar. Säges både om bebyggda och obebyggda orter. — *Syn.* Se *Bergsbyggd*.

BERGSTRÖM, m. 2. pl. — *strömmar*. Ström, som flyter genom en bergstrakt eller har sin upprinnelse från ett större berg eller en bergsträcka.

BERGSUDDE, m. 2. pl. — *uddar*. Af berg bestående eller bergig udde.

BERGSVADEN, bärrrjsvåden, m. sing. (mineral.) Ett slags flygtig arsenik.

BERGSVÄFVEL, n. 5. sing. Svafvel, sådant det förekommer färdigbildadt i naturen.

BERGSVETENSKAP, f. 3. Kunskapen om allt, hvad till bergväsendet hörer. — *Syn.* Bergskunskap.

BERGSVIGT, c. 3. Den vigt, hvarmed allt järn väges, så väl vid bruken, som i bergslagerna, och hvaraf 1 skeppund svarar emot 17 lispund 12 1/2 marker viktualievigt.

BERGSVIND, m. 2. Vind, som blåser ifrån berg.

BERGSVÄG, m. 2. Väg, som går fram mellan eller öfver berg.

BERGSVÄRDI, bärrrjsvärdi, m. 3. o. n. 4. 1) (maskulin) Värderingsman i fråga om till bergväsendet hörande ämnen. — 2) (neutrum) Af honom åsatt värde på en sak.

BERGSYRA, f. 1. 1) Vatten, som utsipprar ur bergskrefvor och samlar sig vid bergets nedra delar. — 2) (bot.) Örten *Rumex acetosella*. Kallas äfv. Kråksyra.

BERGSÅNGARE, m. 5. Person ifrån en bergs-ort, som utöfvar sångkonsten, utan att särskilt hafva studerat densamma.

BERGSÅGARE, m. 5. Ågare af en eller flera grufvor eller hyttverk.

BERGSÅNG, f. 2. Ång, belägen emellan berg eller i en bergstrakt.

BERGSÖTA, f. 1. Se *Stensöta*.

BERGTÄGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Fångst, intaga och kvarhålla i berg. Säges, enligt folktron, om bergtroll, som berättas stundom gripa människor och innesluta dem hos sig i berget.

BERGTÄGNING, f. 2. Borttröfvande och inneslutande i berg. Jfr. *Bergtäga*.

BERGTALG, m. 2. (geol.) Ett sällan förekommande fossil af organiskt ursprung, som mycket liknar talg, och hvaraf finnas flera arter. Jfr. *Bergfett*.

BERGTALL, f. 2. Ett slags tall, som växer i Europas södra bergstrakter och är mycket krokig.

BERGTJÄRA, f. 1. Mineral, till utseende liknande stenkoltjära, och som, blandadt med

mycket sand, begagnas till gatuläggning för trottoarer, under namn af Asfalt.

BERGTORF, m. 2. sing. En beckaktig, svart jordart. Kallas äfv. Ampelit.

BERGTRAST, m. 2. Se *Ringtrast*.

BERGTROLL, n. 5. Väsande af underbar natur, som, enligt folktron, förmenas bo i berg. Jfr. *Bergres*.

BERGUDD, m. 2. Mindre bergsudde.

BERGUF, m. 2. pl. — *ufvar*. Fågel af uggle-slätet, 26 till 28 tum lång, ofvanpå svart och brunspräcklig, under rostgul med svarta långstreck och tvärvågor, en hvit fläck öfver bröstet, och på huvudet tvenne tofsar; låtet *uhuu!* Strix *Bubo*.

BERGULL, f. 2. sing. (mineral.) Berglin med korta och flockvis liggande trådar.

BERGVAX, n. 5. Ett slags mineral, mjukt och segt som vax, gult, dragande i grönt, flottglänsande, lättsmält och lätt antändligt. Fås i Moldau, och användes till ljus, kittning, o. s. v.

BERGVVERK, n. 5. 1) Inrättning för tillgodogörande af mineralrikets alster i stort. *Sveriges förnämsta b. utgöres af järn-, koppar- och silfververk.* — 2) Ställe, der sådan inrättning finnes. *I Dalarna ligga många b.*

BERGVERKSDRIFT, c. 3. sing. Se *Bergsbruk*.

BERGVERKSHANDTERING, f. 2. Se *Bergshandtering*.

BERGVERKSIDKARE, m. 5. Se *Bergsidkare*.

BERGVERKSLEXIKON, -- läcksikänn, n. pl. — *lexika*. Ordbok öfver benämningar, termer och uttryck, som förekomma i bergväsendet.

BERGVERKSTERM, -- tärrm, m. 5. Särskilt term, som förekommer i bergsvetenskapen eller bergshandteringen.

BERGVÄGG, f. 2. Tvärbrant jemn sida af ett berg, liknande en vägg.

BERGVÄPLING, m. 2. Se *Bergklöfver*.

BERGVÄSEN, n. 5. o. **BERGVÄSENDE**, n. 4. sing. Hvad till bergshandteringen och bergsvetenskapen hörer. Förekommer mest i embedsstil.

BERGVÄXT, f. 3. Växt, som trifves endast i bergstrakter. — *Syn.* Alpväxt, Fjällväxt, Bergört.

BERGZEBRA, bärrrjszebra, f. 1. (nat. hist.) En art zebra, oregelbundet randad med gult och hvitt, i södra Afrikas bergstrakter.

BERGÅS, m. 2. Öfverst platt, bred, nästan jemn bergsrygg.

BERGÄGG, n. 5. (mineral.) Benämning på ett slags runda eller äggformiga bollar af svafvelkis.

BERGÖRT, f. 3. Ört, som växer endast i bergstrakter.

BERIDA, v. a. 3. (böjes som *Rida*) Inöfva en häst för ridning. Brukas mindre än *Inrida*.

BERIDARBANA, f. 1. Bana för hästers inridning.

BERIDARE, m. 3. 1) En, som inöfvar hästar för ridning. — 2) Person vid stallstaten, som har denna befattning.

BERIDEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Kunnig i ridkonsten. — 2) (i militärspråket) Utrustad med häst, sadel och öfrigt ridtyg. Brukas i förening med adverbena *väl, illa*. *Ett väl, illa b-et kavalleri*.

BERIKTIGA, v. a. 1. (nytt ord, lånadt ifrån tyskan) Rätta. Brukas helst om uppgifter i tryck.

BERIKTIGANDE, n. 4. (nytt ord) 1) Handlingen, då man beriktigar. — 2) Rättelse (helst af en uppgift i tryck). *Posttidningens b-n*.

BERKAN, härrkån, m. 3. En sort grov kamlott.

BERLINARE, m. 5. Se *Berlinevagn*.